

SZABÓ LÖRINC (1900-1957)

VIHAR UTÁN

Mint dobpergés jött az eső,
rámszörgetett és elszaladt:
két perc vihar, s most itt a béke.
A nap megint ragyog az égen,
csönd ül a párolgó vidéken
és én egész üresnek érzem
s kíváncsian vizsgálom magamat.

Az imént még csupa düh voltam,
hangos harag és bosszuvágy;
aztán jött ez az égi láрма
s rá kellett figyelnem, a nyárra,
a dobpergésre, trombitára,
a külső, idegen csatára,
és felejtettem a magam baját.

A magam baja? – Szemem ott jár,
amerre a vihar vonul:
amit akartam, ő kimondta,
elkáromkodta, kidobolta...
Kikönyöklök ablakomba
s mintha magukkal vitték volna,
nézek a felhők után szótlanul.

EGYÜTT

EGYÜTT 2018 / 3

XVI. évfolyam

EGYÜTT

2018 | 3

A MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG
KÁRPÁTALJAI ÍRÓCSOPORTJÁNAK
FOLYÓIRATA

irodalom | művészet | kultúra

CSORNYIJ DÁVID, FINTA ÉVA,
FÜZESI MAGDA, LUZSICZA ISTVÁN, MARCSÁK GERGELY versei,
BARTHA GUSZTÁV, CSEH SÁNDOR, SHREK TÍMEA prózája,
FÜZESI MAGDA könyvismertetése,
VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ jegyzete és műfordításai,
DUPKA GYÖRGY tanulmánya,
POMOGÁTS BÉLA esszéje

